

A. MITTOV:
BAZAR V SOFIJI.

SAMA.

Povest. — Spisal F. S. Finžgar.

(Dalje.)

XX.

ovolj! Če ne gre, ne gre!"

Tako je nejevoljen rekel Brest tisti večer po Aleninem obisku, zaprl knjigo in pihnil luč. Ko je nastala tema v sobi, je šele opazil, kako lije mesečina skoz okno. Začel je hoditi gorindol, zamišljen, s povešeno glavo.

„Neumnost sem napravil,“ je mrmral. „Veliko neumnost! — Ko bi bila Alena rafinirana ženska — ba — kdo bi se menil. Toda pravzaprav je še otrok. In če ta ženski otrok misli, da je stvar resna, potem, kaj potem?“

Brest je obstal pri oknu in si postavil kazalec na čelo. „Potem ostane neumnost — neumnost in za neumnostjo naj pride modrost. Tako! Kaj pa lazi za mano? Prav je tako!“

Hitro in jezno se je začel slačiti, da je odletel gomb od telovnika in se zakotalil po tleh. Nato je legel, zamižal in hotel naglo zaspati. Toda v polsnu so pogledale vanj Alenine oči, kakor bi ga iskale in klicale. Nič več ni ponavljal: Neumnost! Srce je kljuvalo in klicalo: Pridi, predraga!

Ko je drugo jutro sedel h knjigam, je malomarno pomislil na prejšnji večer, se nasmehnil, kakor se nasmehne človek lepim sanjam, ter se lotil dela. Mirno in spešno je pisal nalogo, da je pozabil obeda in ga je morala priti mati klicat. Hitro je dokosil in zgovorni materi malo odgovarjal, da je starica kimala z glavo, ko je odhajal

spat v podstrešno sobico, in ponavljala: „Zmeša se mu, zmeša! Sv. Katarina ohrani mu pravi um in pamet!“

Do večera je delal. Pa je prišel mrak in potrkal na njegovo okno in potrkal na njegovo srce. Pero se mu je ustavilo, knjiga mu zamrzela. Napotil se je skoz vas brez cilja in namena. Na nebu so se vžigale zvezde, bela ravan je blestela, pod nogami je veselo škripalo. Brest je zamišljen ponavljal čez dan obdelano snov. Toda kmalu so se mu začele oddaljevati teze in podmene avtorjev, dokler se niso razblinile v daljavi in se je zamislil drugam tako živo, da je hipoma dvignil glavo in se ozrl. Zdelo se mu je, da stopa pred njim Alena. Toda nje ni bilo, pač pa se je dvigal pred njim izza obletelih orehov Smrekarjev dom. Brest je obstal.

„Ko bi pogledal k Smrekarju,“ je preudarjal hinavsko razum.

„Ko bi pogledal k Aleni,“ je sililo odkritosrčno srce.

Noga se je sama od sebe prestopila, Brest je zavil na Smrekarjevo dvorišče.

Prav tedaj je prišel pred vežo od nasprotne strani Štefan, ki je bil na žagi.

„Dober večer, gospod Smrekar!“

„Vendar spet enkrat! Me veseli!“

Štefan mu je podal roko, na kateri je Brest začutil smolnate lise, ko jo je stisnil.